

REVICZKY ÉS BAUDELAIRE.

A Széphalom folyó évi 6.—9. számában Gedeon Jolán cikket írt *Verlaine első évei a magyar kritikában* címmel. Cikkében többek közt azt írja, hogy Reviczky költeményeiben a perdita-kultusz még könyvélmény, Baudelaire-hatás.

Szabad legyen erre a megjegyzésre megtemni észrevételemet. Cikkíró úgy látszik csak hallásból ismeri Reviczky-t, hogy határozottan mer kimondani ilyen véleményt. Paulovics István *Reviczky Gyula* című könyvében, mikor Reviczky 1877-től 1883-ig tartó budapesti tartózkodásáról szól, elég részletesen megírja a perdita-ciklus keletkezésének történetét. Azonkívül a Pesti Hírlap 1904 január 24-iki számában Tóth Béla is ír arról a perditáról, aki Reviczky Gyulát a ciklus írására ihlette.

Ez egy indiai angol szigetről származó lány volt, aki fiatalon került Pestre és viszontagságos életsors után a Rostély-uccai Steinitz-mulatóba, ahol Reviczky megismerkedik vele. Művelt lány volt, akin a régi jó nevelés még meglátszott. A lány szerette az írókat, Reviczky is vonzódott hozzá, szerette, mert benne sors-társát látta, aki talán még nála is árvább. Meg akarta menteni, sokat foglalkozott vele, azzal a meleg részvétellel, ami Reviczky egyéniségének igen erős vonása. A perdita-kultusz tehát Reviczky verseiben nem könyvélmény, hanem életének és lelkének legmélyéről fakadt.

Baudelaire-hatás nincs Reviczky verseiben. Baudelaire és Reviczky két igen különböző egyéniség. Baudelaire szatanikus cinizmusa éles ellentétben áll Reviczky meleg részvételével, optimizmusával. A két különböző egyéniség nyilvánja magát a formában és ezért más formailag is Baudelaire és Reviczky.

(Pécs.)

Boross Jenő.

NAGYSZOMBAT BIBLIOGRAFIÁJÁHOZ.

Nagyszombatnak, a XVIII. század nagy kulturális központjának, élénk szellemi életét tükrözi vissza Zelliger Aloysius *Pantheon Tyrnaviense* (Tyrnaviae, 1931, 277 l. 8°) c. bibliográfiája. 1573-tól 1930-ig sorolja fel kronológikus rendben a Nagyszombatban nyomtatott különböző nyelvű munkákat, 3105 művet, melyek közül a latin nyelvűek (1806 db.) vezetnek. Legnagyobb könyvtermelést mutat a XVIII. század 1754 munkával, ezek közül 1381 a latin. 1777 után erősen csökken a latin kultúra és a nyomdaipar is visszaesést mutat, csak 1920 után látunk ismét föllendülést.

Alapos könyvészeti és könyvtári kutatások hasznos forrásmunkává avatják Zelliger művét, melyet a jövőben a magyarországi nyomtatványok egy kutatója sem nélkülözhet. Kár hogy a Magyar Nemzeti Múzeum apró nyomtatványainak átvizsgálása nem állt módjában Zelligernek. Ez magyarázza azt a hiányt, amit a francia nyelvű nyomtatványoknál tapasztaltam. A *Revue des Études Hongroises* 1933 július—decemberi számában közzétett pótlásaim*) még kiegészítést nyernek a következőkben.

* *Rev. des Études Hongroises*

*) Sajnálatos tévedés folytán Jezerniczky Margit dr. cikke (RÉH 1933: 315) „Béla Zolnai” aláírással jelent meg. A folyóirat legközelebbi száma rektifikálja ezt az elírást, amely onnan származik, hogy a cikk beküldőjét szerzőnek vélték. Szükségesnek tartom e tényt e helyen is megállapítani. Szerk.